

TRAŽIŠ LI SREĆU?

هل تبحث عن السعادة؟ باللغة البوسنوية

Autor:

Dr. Salih ibn-Abdul-Aziz ibn-Usman Sindi

Prijevod

Abd Allah Al-Slovini

Lektor bosanskog jezika: Melika Balić, magistar književnosti naroda BiH i
bosanskog, hrvatskog, srpskog jezika

Sreća je cilj prema kojem žure svi ljudi koji su na ovom svijetu, odnosno svi oni koji imaju želju ostvariti je. Svi ljudi, kako intelektualci tako i neznalice, trude se pronaći načine kako da je dostignu. U isto vrijeme, zamaraju se u traženju onoga što će im odagnati pojavu tjeskobe, bola i tuge zbog nenalaženja iste. No, činjenica je da ih njihova rješenja nisu dovela do očekivanih želja, iako je sreća ono što uveliko žele postići.

Ove riječi, koje su pred tobom, mogu ti otvoriti vrata ka istinskoj sreći, ali i primiti te za ruku i povesti ka duhovnoj udobnosti i potpunom smiraju. I prije nego što raširim i nastavim svoj govor, želim da se malo zaustaviš kod samoga sebe i pokušaš otvoriti razum i srce prema mojim riječima, jer razuman čovjek, koji traži sreću, ne gleda na to ko ju je rekao.

Uistinu je istina ona koju ne zaniječe nijedan čovjek i koji je prihvati nepristrasno; zaista ne može postojati vječna sreća, osim vjerovanja u Allaha, dž. š., stvoritelja svih bića, koja na pravi put pođu samo Njegovom uputom, budući da je On onaj koji je stvorio ljude i On najbolje zna šta ih čini sretnima, a šta nesretnima, te šta im koristi, a šta donosi štetu.

Mnogi psiholozi potvrđuju da samo čovjek koji je vjernik može živjeti sa istinitim zadovoljstvom i spokojnošću. Stoga, ako je vjerovanje u Allaha, dž. š., skriveno mjesto sreće, kako da dodemo do Njega, kako da nađemo taj put? Svjesni smo da postoji veliki broj religija i različitih ubjeđenja, a posmatrač uočava razilaženja među njima u samim temeljima i zaključuje da ne mogu baš sve biti prave i istinite.

Stoga, koja je među njima prava vjera? Koje vjerovanje Allah, dž. š., voli i želi da ga prihvatimo? Koje vjerovanje će nam osigurati sreću na ovom i na onom svijetu?

Prije negoli odgovorimo na ova pitanja, moramo postaviti jedinstvene temelje koji će nam biti odskočna daska za izbor prave i jedine istinite vjere. Također, odrastanje jednog čovjeka u određenoj vjeri u porodici i društvu koji gaje tu vjeru, ne znači istovremeno da je ta osoba u pravoj vjeri. To je potrebno dokazati neoborivim dokazima i potvrdom od razuma kojem treba tvrdo ubjeđenje i zadovoljstvo onoga što je pred njim.

Shodno činjenici da je razum ono što čovjeka odvaja od životinja, vlasnik razuma mora koristiti upravo razum kako bi spoznao pravu vjeru. Uistinu, kratko putovanje po svijetu religija i šetnja kroz njihova uvjerenja mogu biti dobro sredstvo u dolaženju do pravih odgovora. Međutim, da bi ti uskratio svoje vrijeme i napor, kazujem ti da je jedina istinska vjera zapravo islam i jedina je istinska sreća upravo u islamu.

Prije nego što odlučiš stati na ovome, želim da budeš svjestan činjenice da ti sljedeći redovi neće nimalo naštetiti, štaviše mogu ti donijeti samo mnogostruku korist, a svojim razumom ćeš uvidjeti donosim li ti istinu ili neistinu.

Zašto je islam prava vjera?

Pitanje postavljeno u naslovu je pitanje koje može postaviti samo onaj ko ima zdravi razum i prosvijetljenu misao. Nadalje, da bi se dao sveobuhvatan odgovor na to pitanje, izričem sljedeće: »Uistinu je islam vjera u kojoj su sakupljene sve karakteristike, koje nisu prisutne u drugim vjerama, i to je neoboriv dokaz, koji pokazuje da je islam prava vjera, koju je objavio Allah, dž. š. Stoga, ako pogledamo na njihove karakteristike, produbljeno i mirno, možemo odrediti vjerodostojnost istinitosti ili neistinitosti toga.«

Islam kao religija posjeduje veoma mnogo karakteristika i pokušat ćemo ih sažeti u nekoliko osnovnih:

1. Hranjenje duhovne strane čovjeka je jedna od najvažnijih karakteristika. Povezanost sa Uzvišenim uzrokuje neprekidan psihološki mir i udobnost, a štiti od haosa, gubitka, duhovne praznine i psihičkih smetnji.
2. Sljedeća karakteristika islama jeste ta da su svi njegovi propisi u potpunosti u korespondenciji sa razumom i među njima ne postoji sučeljavanje i zato kada je jedna osoba upitana: "Zašto si prihvatio islam?", odgovorila je: "Islam nije nikada nešto naredio, a da je razum rekao, kad to barem ne bi bilo naredeno, i nije nikada nešto zabranio, a da je razum rekao, kad barem ne bi to bilo zabranjeno." Teško je prihvatiti mnoga načela religija; razum stane zbunjen ispred velikog broja onih koji se predaju tim načelima. No, mi uviđamo da islam poštuje razum, naređuje razmišljanje, a osuđuje slijepo slijedenje nečega.

3. Islam zaokružuje vjeru i ovosvjetski život te se brine za dušu i tijelo. Držati se islama ne predstavlja monopol određenog organa ili, pak, zabranu dobrih stvari u životu, budući da osoba koja je vjernik, treba stvarati svoju karijeru na najbolji način i time čak može zauzeti najviše položaje i dostignuti najveće stepene i titule.
4. Univerzalnost je sljedeća karakteristika islama. Islam je doista univerzalna vjera i svaki aspekt islama je organiziran. U islamu za svaki problem postoji rješenje i zato je to vjera koja je provodljiva u svakom vremenu i prostoru. Uzvišeni je uredio tu vjeru, postavio njena načela i odgovarajuće propise u svim aspektima, počevši od sudskih odredbi i rastavnih sporova, preko odredbi prodaje i trgovačkih poslova, uređenja društvenih odnosa i bračnog života, završivši sa propisima pozdravljanja, kulturom ophođenja na cesti i ličnim radnjama čovjeka u pogledu spavanja, jedenja, pijenja, oblačenja itd. No, to sve nije naznačeno općenito, nego sa najmanjim detaljima kod kojih i razum zastaje začuđen. I zato bi trebao znati da islam usmjerava muslimana čak i u načinu obuvanja i izuvanja obuće. Islam ga bodri da upotrebljava desnu ruku prilikom jedenja, pijenja, rukovanja te davanja i primanja stvari, a kod pokuđenih stvari, naprimjer, obavljanje velike i male nužde, smatra nužnim upotrebljavanje lijeve ruke. Također, kada je u pitanju spavanje, islam ističe kako spavati i kako se probuditi. Prilikom susreta dvaju muslimana, islam uređuje i način pozdrava; onaj koji jaše će pozdraviti onoga koji ide pješice, mlađi će pozdraviti starijega, manja grupa će pozdraviti veću grupu itd. U okviru ovog propisa smo spomenuli samo neke od mnogih odredbi, odnosno propisa, koji su sveobuhvatni i uređeni na svim poljima života.
5. Islam u svim svojim propisima ostvaruje dobrobit za čovjeka i odstranjuje od njega štetu, tako da islamski propisi koriste samom čovjeku i njegovom društvu. I tako je, naprimjer, islam zabranio alkohol i drogu, jer je u njima velika šteta za razum i zdravlje ljudi; možemo vidjeti pijanog čovjeka koji uistinu više nije čovjek, on njemu liči samo prema izgledu. Također, smanjila bi se mnogobrojna ubistva, sporovi, konflikti, saobraćajne nesreće, silovanja ako se ne bi uzimalo ono što uzrokuje gubitak razuma. Islam zabranjuje vanbračne seksualne odnose, a sve s ciljem da čovjek izbjegne smrtonosne bolesti poput side, sifilisa i drugih spolno prenosivih bolesti. A isto tako, da bi društvo izbjeglo i udaljilo se od sramotnog, izopačenog i pokvarenog morala, da ne bi nastala generacija vanbračne djece, kojima je oduzeta majčinska

ljubav i očev odgoj te da oni ne bi postali samo teret i problem za društvo, islam je naredio ženama da ne pokazuju svoje čari pred stranim muškarcima zbog toga da ne bi vidjeli zaštićeni skupocjeni dragulj, budući da ona nije jeftino blago, koje je postavljeno na cestu ispred svakoga. To znači da ju islam želi zaštititi pred ljudskim vukovima, koji nemaju nikakve druge brige osim da utješe svoje strasti, čak i na štetu ženskog dostojanstva, njenih vrijednosti i njene čistoće. Nasuprot tome, islam dozvoljava pijenje svake vrste pića koje je korisno i nije štetno, kao i uživanje bračnih supružnika, jedno sa drugim, nakon zaključenja bračnog ugovora i unutar sretne porodične kuće. Možemo zaključiti da islam nije došao kako bi ugušio slobode i želje, već je došao da ih reguliše i uredi onim što koristi čovjeku, njegovom društvu i cijelom svijetu.

6. Islam plijeni etikom i lijepim ahlakom, a ne voli nepravdu (tiraniju), nasilje i svako loše ponašanje. Islam je vjera ljubavi, saosjećanja i društvenosti; islam uređuje i čovjekov odnos prema roditeljima, rodbini, komšijama, prijateljima i drugim ljudima; islam u duše onih koji ga prihvataju usađuje najviše ideale morala i kulture. Islam zabranjuje čovjeku da živi samo za sebe, on ga odgaja da pomaže drugima i poštuje njihove osjećaje; tako siromašni, siročad, starije osobe i udovice imaju svoja prava u islamu koja svakom muslimanu potpadaju u dužnosti kojih se mora pridržavati, a ne odnositi se prema njima kao prema nečemu što je sekundarno ili čak osjećati nadmoć i superiornost prema njima. U islamu se među najveće grijeha ubraja da čovjek legne sit, a zna da je njegov komšija gladan. Isto tako, islam zabranjuje da se dvoje došaptavaju u društvu trećeg, jer on brine i o njegovim osjećajima. Islam je propisao i nježnost prema životinjama i tako zabranio da ih uznemiravamo ili oštetimo. On zabranjuje gledanje u životinje, kao što su ovce ili neke druge, prilikom klanja ili oštrenja noža ispred nje, tako da se ona ne bi ubila dva puta (prvo zbog straha, a potom zbog klanja). Iskrenost, povjerenje, hrabrost, velikodušnost, stidljivost i ispunjenje obećanja su etičke vrijednosti koje islam snažno podstiče. Baš kao što je i posjeta bolesnika, odlazak na džennazu, ljubav prema roditeljima, posjeta rodbine, komšija i nastojanje ispunjavanja potreba drugih ljudi. Sve je to kultura koju islam zapovijeda i poziva na nju. Nasuprot tome, islam zabranjuje, i to s najjačom zabranom, nepravdu, laž, oholost, zavidnost, izrugivanje drugih ljudi, njihovo vrijeđanje ili varanje. U islamu nije dozvoljeno spomenuti odsutnu osobu po nečemu lošem, iako se govori istina. Umjereno trošenje je ono što je između pretjerivanja i škrtarenja koji su

zabranjeni. Zaista u vrijeme kada se mnoge zajednice žale zbog nedostatka emocija, fizičke dominacije i vladavine egocentrizma, možemo zaključiti da je islam dao koristan i vidljivo učinkovit lijek za sve ove probleme.

Na kraju možemo zaključiti da je islam, zapravo, jasna vjera i da je njegovo razumijevanje olakšano svakom čovjeku; ovo je vjera otvorenih vrata i ona ne zatvara vrata onome ko je želi prihvatiti. Da bismo bolje shvatili ovu vjeru, pogled na njena najvažnija uvjerenja i propise može nam povećati sliku onoga što ona predstavlja.

Sva islamska uvjerenja i propisi su jako važni, ali neki su, ipak, važniji od drugih. U ovih šest uvjerenja i pet propisa je potrebno vjerovati srcem i dušom te ih, također, i prakticirati.

Šest uvjerenja u koja moramo vjerovati su:

1. Vjerovanje u jednog Boga – Allaha, koji nema sudruga.

Prvo uvjerenje podrazumijeva ljudsko vjerovanje da je samo Uzvišeni Allah – Stvoritelj svemira, sa svime što je u njemu, i da samo On upravlja i pokreće stvari u njemu, onako kako On to želi. Pritom, samo On zaslužuje obožavanje. Ovo obožavanje je djelovanje u skladu s islamskim propisima i obredima, uz uvjerenje da je svaka druga religija lažna i neispravna.

2. Vjerovanje u meleke

Meleci (anđeli) su Allahova stvorenja i mi ih nismo u mogućnosti vidjeti na ovom svijetu. Oni obožavaju Allaha, dž. š., i nikada Mu nisu neposlušni. Svemogući Allah, dž. š., melecima naređuje da obavljaju mnoge poslove u svemiru; kao što je Džibrilova briga za prijenos objave između Allaha i njegovih vjerovjesnika, Mikailova upravljanje kišom i vjetrovima, među njima su i meleci, koji imaju zadatak prikupljanja i zapisivanja ljudskih radnji, tako da će oni za te radnje polagati račun na Sudnjem danu. Potrebno je vjerovati da ti časni meleci djeluju prema naredbi Uzvišenog Allaha i ne rade ništa osim onoga što On želi.

3. Vjerovanje u knjige

Uzvišeni je objavio svojim slugama knjige, odnosno Njegove riječi, u kojima se nalazi ljudska sreća i objašnjenje svega onoga što Allah, dž. š., voli i prezire. Prenosilac objava do vjerovjesnika je melek Džibril, a. s., koji je ujedno i najveći melek. A vjerovjesnik je osoba koja ljudima prenosi objavu. Mnogo je knjiga koje je Uzvišeni objavio, među njima su: Tevrat (Tora), koji je objavljen Musau, a. s., Zebur (Psalmi), koji je objavljen Davudu, a. s., Indžil (Evandjelje), koji je objavljen Isau, a.s., i Kur'an, kojega je Allah, dž. š., objavio Muhammedu, s. a. v. s., posebno, jer je Kur'an sakupio sve značajke prethodnih knjiga i dodao ono što nema u prethodnim knjigama. Također, Kur'an je među najvećim dokazima da je ova vjera, prava i istinita, objavljena od Uzvišenog Allaha; Kur'an je objavljen prije više od 1.400 godina i od tada do danas u njemu nije pronađena nikakva greška ili kontradikcija ni u jednoj samoj riječi. Naučna otkrića još dolaze u ovom našem vremenu, jedna za drugima, a mnoga od tih otkrića su već odavno spomenuta u Kur'anu. Također, od tog se vremena pa sve do danas ništa nije dodalo ili oduzelo iz njega (Kur'ana), kao što se dogodilo sa drugim knjigama (prije njega). I tako Kur'an kojeg možete naći na dalekom Istoku, ne odstupa od Kur'ana, kojeg možete naći na dalekom Zapadu. Kada pogledate u Kur'an star nekoliko stoljeća, sigurno u njemu nećete naći odstupanja niti u jednom slovu iz Kur'ana koji je odštampan u ovoj godini. Sve je to zato što Allah, dž. š., štiti ovu knjigu, a ta knjiga je konačna vjera za sve religije. Govor o Kur'anu je veoma dugačak, ali je meni dovoljno da znaš da mu apsolutno nema ništa slično; u pogledu načina i u smislu njegovog utjecaja na dušu te u smislu obavještanja o gajbu (nevidljivim i nepoznatim stvarima).

4. Vjerovanje u poslanike vjere

Uistinu je Uzvišeni Allah izabrao najbolje među ljudima i objavio im Svoju objavu, te im naredio da dostave ljudima Njegovu vjeru. Poslanika ima mnogo, među njima su: Nuh, Ibrahim, Davud, Sulejman, Lut, Jusuf, Isa, Musa itd. Među njima smo spomenuli i Isaa, sina Merjeminog, za kojeg se mora vjerovati da je Allahov časni poslanik, da je uistinu jedan od najboljih poslanika vjere, i stoga je potrebno vjerovati u njegovo poslanstvo, poštivati ga i voljeti ga. Onaj ko ga mrzi ili ne vjeruje u njegovo poslanstvo, nema apsolutno nikakvog udjela u islamu. Također se mora vjerovati da ga je Uzvišeni stvorio od majke bez oca; Allah,

dž. š., je poslao meleka koji je udahnuo u Merjeminu utrobu i na taj se način rodio Isa, a. s. Tako da musliman ne može naći ništa u sebi, što bi ga spriječilo da vjeruje u istinitost toga. Dakle, Svemogući Allah nije nesposoban stvoriti Isaa od majke, bez oca, kao što nije nesposoban stvoriti Adema bez majke i oca. Tako znamo da je Isa, a. s., časni poslanik vjere te on nije Bog niti Božiji sin. Isa, a. s., je došao s radosnom viješću o vjerovjesniku koji će doći poslije njega, a on je Muhammed, Abdullahov sin, s kojim je Allah, dž. š., zapečatio poslanike, tako da više nema nijednog poslanika poslije njega. A vjerovanje u tog Poslanika (Muhammeda ibn-Abdullah, s. a. v. s.), koga je Allah, dž. š., poslao prije 1.400 godina, njegovo poslanstvo i poslušnost u onome što im on naredi ili zabrani, postalo je dužnost svih ljudi, koji su prisutni nakon njegovoga poslanstva, sve do Sudnjega dana. Svako ko je pogledao biografiju poslanika i njegovu historiju dijeli mišljenje da je to veličanstvena ličnosti, Allah mu je dao plemenit moral i plemenite osobine koje se ne nalaze ni u jednoj osobi prije njega, niti će se naći nakon njega, a također i najmanji pogled na to što je napisano o njemu, potvrđuje istinitost onoga što govorim. Baš kao što mu je Uzvišeni Allah dao jasne i neoborive dokaze o istinitosti njegovog poslanstva; sumnjati o toj činjenici je intelektualno nemoguće. Onaj ko ne vjeruje u istinitost poslanika vjere, Muhammeda, s. a. v. s., uprkos činjenici da mu je Uzvišeni dao jasne i neoborive dokaze, apsolutno se ne može opozivati na ubjeđenje poslanstva drugih vjerovjesnika

5. Vjerovanje u Sudnji dan

Ovo predstavlja čvrsto uvjerenje da nakon ovog života, koji sada živimo, postoji još jedan život koji je potpuniji od ovoga, a da u njemu postoji nagrada, blaženstvo i kazna. Blažen život je u kući koja se zove Džennet (Raj), a kažnjavanje u kući koja se zove Džehennem (Pakao). Onome ko vjeruje u islam i prakticira njegove propise, konačni boravak će biti u Džennetu, u kojem su različite vrste blaženstva (uživanja) i sreće, koje ne možemo ni zamisliti; sva uživanje na ovom svijetu ne vrijede ništa u poređenju sa uživanjima u Džennetu; onaj ko uđe u Džennet u njemu će zauvijek beskrajno uživati, jer u njemu nema smrti. Ali, onaj ko ne vjeruje u islam i suprotstavlja se njegovim propisima, imat će konačno prebivalište Džehennem (Pakao), u kojem su vatre i različiti oblici mučenja koje ne možemo ni zamisliti. Tako da sve vatre na ovom svijetu i različiti oblici mučenja nisu ništa u poređenju sa mučenjima u Džehennemu. A postojanje obračuna za svoje postupke, uživanje i mučenje nakon života na ovom svijetu je stvar koja je racionalno prihvatljiva; jer je nemoguće da postoji samo život na ovom svijetu, da sve nestane i potpuno se uništi, te da ne postoji ništa

iza ovog života! To je vrsta apsurdna i naš Gospodar, Stvoritelj kojeg slavimo je daleko od toga.

6. Vjerovanje u sudbinu

Ovo uvjerenje znači vjerovati da se sve što je u svemiru, od kretanja ili mirovanja, događa po Allahovom znanju i Njegovoj volji; ono što On ne želi, to se i ne dogodi. Slavljeni Allah zapisao je u svojoj veličanstvenoj knjizi (Levhi-mahfuz – ploča pomno čuvana) sve što će se dogoditi u ovom svemiru, kao što uključuje vjerovanje u sudbinu i vjerovanje da je Allah – Stvoritelj svega.

Među pet najbitniji propisa u islamu je sljedeće:

1. Izgovaranje šhadeta

Da čovjek kaže rečenicu koja je ključ ulaska u islam i koja predstavlja savez između čovjeka i njegovog Gospodara da je on u toj vjeri. Šehadet glasi: "**Svjedočim da nema drugog boga osim Allaha i svjedočim da je Muhammed zaista Allahov poslanik.**" On predstavlja potvrdu, priznavanje i čvrsto obavljanje ibadeta (bogoslužja) samo Allahu, sve što se osim Njega obožava je neistinito i sve vjere koje su pored islama su neistinite. Isto tako se iskazuje priznanje da je Muhammed zaista Allahov poslanik te da se mora slušati i vjerovati u istinitost svega što je on rekao.

2. Namaz (molitva)

Namaz predstavljaju riječi, radnje i dove u određenom fizičkom obliku. Molitva se obavlja pet puta dnevno i ne traje dugo, jedna molitva traje oko pet minuta. Namaz (molitva) uistinu predstavlja vezu između roba i njegovog Gospodara, a musliman pritom osjeća pouzdanje, smiraj i duševnu ugodnost.

3. Zekat (obavezna milostinja)

Ova obavezna milostinja se daje siromašnima svake godine. Dužan ju je dati musliman koji je vlasnik imovine, a ona predstavlja samo određeni iznos iz imovine, odnosno četvrtinu od desetine (2,5%) od imetka. To je zaista mala količina, ali ona podstiče muslimansko društvo da bude povezano i milostivo, čime se širi značaj bratstva, saosjećanja i ljubavi među njihovim pripadnicima. Potrebno je naglasiti da je ovo obaveza bogatih, a ne siromašnih.

4. Post

Post podrazumijeva suzdržavanje od jela, pića i spolnog odnosa za vrijeme ramazana svake godine, i to od pojave zore do zalaska sunca. Posta je oslobođen bolesnik, putnik i oni koji imaju opravdanje za to; oni mogu jesti i piti za vrijeme ramazana, ali moraju napostiti, odnosno nadoknaditi propuštene dane posta, i to onoliko dana koliko nisu postili, a to mogu uraditi u svako godišnje doba. Post donosi mnogostruko zdravstvenih, psihičkih i socijalnih koristi, među kojima su: mirovanje probavnog sistema, duhovno uzdizanje i moralno popravljanje te saosjećanje prema drugoj siromašnoj braći, koji nemaju dovoljno hrane tokom godine. Tako postač postaje skroman i preuzme inicijativu da im osigura pomoć.

5. Hadždž (hodočašće)

Hadždž predstavlja obavljanje određenih obreda bogoslužja u Mekki, i ovo je obaveza koja se učini jednom u životu, a onaj ko nema dovoljno sredstava ili je bolestan, ima opravdanje da taj čin propusti. Hodočašće sa sobom nosi veličanstvene koristi, među kojima su: okupljanje muslimana sa svih krajeva svijeta na jednom mjestu, njihovo upoznavanje i širenje međusobne ljubavi, čistoća duše, popravljanje i odgajanje morala, zato što se boravi u podnevlju vjerovanja u sjeni hodočašća.

I na kraju...

Možda je ono upravo što sam prije kazao dovoljno da se pojasni slika o islamu. Uistinu pozivam tebe, koji još nisi ušao u islam – slušaj zov iskrenog i saosjećajnog srca: dođi i opameti se prije negoli te smrt iznenadi. Nemoj umrijeti kao nemusliman, jer je to velika šteta. Znaš li šta znači ako umreš van islama? To znači da ćeš ući u Džehennem (Pakao) i u njemu biti mučen do beskonačnosti... tako je Allah obećao za svakoga ko umre u obožavanju nečega drugoga osim Allaha i čemu onda rizikovati u tako ozbiljnoj stvari?

Ja ću ti postaviti jedno pitanje, a ti mi iskreno odgovori na njega: Šta ćeš izgubiti ako uđeš u islam? Da... šta ćeš izgubiti svojim ulaskom u islam? Ako stvarno prihvatiš islam, živjet ćeš umjerenim životom, ali u čišćoj, sretnijoj i uređenijoj formi... a nakon smrti te čeka velika sreća i vječna udobnost. Ako si uvjeren u istinitost islama, ali se bojiš da će ti ulaskom biti spriječeno uživanje, bez kojeg ne možeš opstati, onda uporedi uživanja u okvirnom vremenu na ovom svijetu sa vječnim uživanjem i ugodnošću na onom svijetu... kojem ćeš uživanju dati prednost?

Također, ulaskom u islam ti se može javiti želja za njegovim napuštanjem, no Uzvišeni će ti u tom slučaju pomoći da tu misao odagnaš od sebe. I u najgorem slučaju, ako ostaneš pri tim mislima nakon što si ušao u islam, bit ćeš griješan ili manjkav musliman, a to je bolje nego da uopće nisi musliman.

Ako, ipak, postoji prepreka da prihvatiš ovu vjeru zbog slabosti svoje ličnosti i nemogućnosti donošenja odluka, ili, pak, strah od ismijavanja, znaj da su to sve iluzije, a ti nisi prvi koji je ušao u islam i osjetio takvo što; postoje mnogi drugi koji su prihvatili ovu odluku, a njihovi životi se nisu uništili te nisu izgubili ništa niti su se pokajali za to. Ima li smisla da žrtvuješ samoga sebe i ovosvjetsku i onosvjetsku sreću zbog nečijeg govora, ismijavanja ili, pak, ukora? Zaista ova tema zaslužuje da joj se u potpunosti posvetiš i da dugo o njoj razmišljaš.

Moje posljednje riječi upućene tebi su:

Nikako ne izgubi samoga sebe.

Molim Svemogućeg Allaha da te blagoslovi uputom ka istini.

Ove riječi je napisao: Onaj ko ti želi dobro.

Dr. Salih ibn-Abdul-Aziz ibn-Usman Sindi